

Svjedočenje o iscjeljenju

(Prevedeno sa portugalskog)

27. oktobar 2014.

Zovem se sveštenik Isak Roberto. Dolazim iz Londrina u brazilskoj državi Parana i htio bih da nešto podijelim preko elektronske pošte. Već 15 godina sam sveštenik u Londrinu. Prije tri godine moju porodicu je dobila ožiljak od tragičnog ali značajnog događaja.

Dana 24. jula 2011 naša kćerka Biatriz

Gabriela (stara sedam godina) je doživjela ozbiljnu saobraćajnu nesreću kada ju je udario taksidok je prelazila preko pješačkog prelaza. Učinak je bio tako snažan da je, kako su istražitelji ustanovili, letjela 6 metara. Pritrčao sam joj a ona nije disala. Sjećam se da sam zavrištao: „Neka neko pozove pomoć!“ Kada sam opet pogledao u njenom pravcu, vidio sam motociklističku gumu i glas koji je rekao: „Ja ću da vam pomognem. Ja sam vatrogasac.“ U tom momentu, Bog je tu postavio osobu koja je prva odgovorila na poziv. Okrenuo je Biatriz na leđa i dao joj umjetno disanje i ona je iskašljala krv. Hitna pomoć je stigla i dok su se bavili njome u ambulantsnim kolima, počeo sam da se molim. Đavao se suočio sa mnom i pokazao mi u glavi sliku dječaka kojeg sam poznavao, a kojeg je udario auto pa je izgubio moć govora i koordinacije. Sada ga porodica gura u invalidskim kolicima. U tom momentu mi je đavao pokazao njegovu sliku i rekao: „Tako će i tvoja kćerka izgledati.“

Odveli su je u bolnicu i primili sa sljedećom dijagnozom: slomljena lijeva noga, slomljena lijeva nadlaktica, slomljena desna i lijeva ključna kost, razderana slezena, distorzija pluća i povreda glave 3. stepena (4. stepen je smrt).

Kada smo stigli na odjel intenzivne njege vidjeli smo da je naša kćerku priključena na nekoliko aparata, da diše kroz mašinu, i da je u komi. Tri dana nakon nesreće, 27. jula, neurohirurg koji se brinuo o njoj nas je pozvao i rekao: „Nemam dobrih vijesti. Njeno stanje se pogoršalo. Biatriz ne odgovara na lijekove i pritisak na lobanju je porastao. Njen mozak otiče. Zbog toga krv ne protiče kroz mozak i za nekoliko sati će Biatriz mozak biti mrtav“. Doktor je rekao: „Posljednje rješenje je operacija da se sa svake strane ukloni komad lobanje i smanji pritisak na Biatriz mozak pa bi dobio mjesta da se raširi.

Međutim, nema garancije da će se njeno stanje promijeniti niti da će biti u stanju da podnese operaciju.“

Odobrili smo operaciju, jer smo znali da Bog ima zadnju riječ. Rekli su nam da ostanemo sa Biatriz i oprostimo se dok sve ne pripreme. Moja žena se počela moliti, a ja sam sazvaio druge ljude posrednike pred Bogom i objasnio im situaciju. Dok se moja žena naginjala nad Biatriz tijekom moleći se, neko joj je prišao i rekao: „Majko, predlažem ti se da moliš Bogu da je uzme, jer ako preživi samo će da vegetira u krevetu.“ Mnogo sati kasnije, stigla mi je na telefon poruka od moje snahe koja, ne znajući šta se desilo mi je poručila da se molila tokom poslijepodneva i da je imala ukazanje. Vidjela je kako zli duh prilazi mojoj ženi i govori joj baš te riječi.

Operacija je trajala skoro pet sati. Kada su donijeli Biatriz na odjel za intenzivnu njegu glava joj je sva bila umotana a lice izobličeno. Sada sam mogao samo da čekam. Molili smo se Bogu da je iscijeli, ali loše vijesti su samo nadolazile – upala pluća, infekcija.

Dan prije Biatriz rođendana (8. avgusta) doktor je rekao da će je skinuti sa sedativa da vidi da li će izaći iz kome. Pitao sam: „Šta mislite koliko dugo će joj trebati da se probudi?“ „To nema načina da zasigurno znamo,“ rekao je. „Može se probuditi danas, sutra, sljedeće sedmice,

sljedećeg mjeseca, sljedeće godine, a možda se jednostavno nikada ne probudi“, zaključio je.

Nekoliko dana kasnije su uklonili aparate za vještačko disanje. Počeli smo da slavimo, jer je počela da se budi. Međutim, Batriz je tokom noći udahnuła tekućinu i disanje joj se pogoršalo. Kada smo došli u bolnicu vidjeli smo da je teško disala. Medicinski tim je činio sve što je mogao da se bolje osjeća. Otišli smo na ručak i kada smo se vratili i tražili da uđemo, zaustavili su nas. Pogledao sam kroz prozor i vidio skoro cijeli tim kako stoji oko njenog kreveta i plače. Morali smo da sačekamo nekoliko minuta i kada su nam dozvolili da uđemo, vidjeli smo da su Batriz ponovo stavili cijev za disanje. Jedan od doktora je rekao: „Možda ćemo morati da uradimo traheotomiju, pa će Batriz morati da udiše kisik kroz cijev. Neće više moći sama da diše.“ Još loših vijesti – još jedan razlog da se molimo. Danima kasnije, Batriz se probudila iz kome i odveli su je na opšti odjel.

Svo vrijeme smo nastavili smo da prizivamo Boga i da postimo. Kada je Batriz otišla na opšti odjel mi smo preobrazili njenu sobu u 24 satni molitveni centar. Puštali smo pjesme koje slave Boga. Molili smo se svakog sata. Ljudi bi ušli i vidjeli Batriz u krevetu sa gipsom na nozi, priključenu na aparate za disanje i hranjenje i rekli: „Kako ovo mjesto može biti tako mirno?“ Sveukupno je boravak u bolnici trajao 53 dana.

Kada su je otpustili, Batriz nije davala znake oporavka. Kod kuće smo imali bolnički krevet, stolicu za tuširanje i invalidska kolica. Moja žena je razgovarala s

fizioterapeutom i pitala ga: „Doktore, koliko dugo će trebati da Batriz prohoda?“ Doktor je odgovorio: „Ja se godinama bavim ovim poslom i nikada nisam naišao u medicinskoj literaturi, ili čuo priču o nekome ko je preživio nesreću kakvu je imala Batriz. Možda će jednog dana biti u stanju da hoda na štakama ili hodalicom ali, po mom mišljenju, nikada neće moći da hoda normalno.“ Međutim, mi smo odlučili u našem duhu da ona neće tako završiti. Samouvjereni smo nastavili da tražimo Gospoda, ponekad s vjeron, ponekad plačući, ali uvijek s povjerenjem. Jednog dana smo je odveli u državnu bolnicu gdje ne treba osiguranje, jer nam je trebala bolnička uputnica. Rekao sam doktoru da je bilo hitno. Doktor je zatražio da vidi Batriz i kada sam je na rukama unio u ordinaciju rekao je: „Gospodine, zašto ste u takvoj žurbi? Šta se može promijeniti u stanju ovog djeteta?“

Batriz je morala na operaciju da joj stave protezu na mjesto gdje je uklonjena kost sa lobanje. Operacija je procijenjena na 147.000 brazilskih reala (skoro 60.000 američkih dolara). Nismo imali novaca, te smo imali dodatni razlog da se molimo. Dobivši upute od Boga preko jednog prijatelja, započeli smo kampanju za prikupljanje novaca. Jednog četvrtka mi je telefonirala jedna žena da se raspita o Batriz. Pitala me koliko nam je još nedostajalo, pa sam joj rekao 57.000 brazilskih reala (23.000 američkih dolara). Rekla je da će vidjeti šta može da uradi za nas. Sljedećeg ponedjeljka kada sam otišao u banku da dignem ostatak, otkrio sam da je ta osoba uplatila iznos koji nam je bio potreban.

Za četrdeset dana smo uspjeli da sakupimo svaki potrebni peni. Slava Bogu!

Operacija je bila 23. decembra 2011. Negdje u to vrijeme Batriz je već mogla da sjedi uz pomoć jastuka, a mogla je da sjedi i u invalidskim kolicima. Dana 27. decembra prije crkve sam otišao da se oprostim sa Batriz. Uzeo sam je za ruke i rekao da idem u crkvu. Osjetio sam da me povukla za ruku. Čvrsto sam je držao i ona je odjednom ustala. Prepao sam se i zakoračio unazad, a u istom momentu je ona zakoračila naprijed i nastavila da hoda. Bog je vjeran!

Kako su dani prolazili, Batriz je nastavila da ponovo stiče sposobnosti. Počela je da govori i piše. U maju 2012 se vratila u školu.

Danas, tri godine kasnije ona je živi dokaz nadnaravnog čuda, dokaz da je Bog vjeran Svojoj Riječi i da radi u korist svih onih koji vjeruju. Riječi koje imam za vaš život u svakom momentu je: „SVE JE MOGUĆE ONOM KOJI VJERUJE“ (Marko 9:23).

Prije nekoliko dana je moja žena bila kod fizioterapeuta i doktor je pokazivao Batriz jednom svom studentu i rekao: „Ovo je čudo jer da nije bilo Boga, ona ne bi bila ovdje. Medicina za nju nije ništa više mogla da uradi za nju.“

Medicina nije mogla ništa da uradi, ali BOG MOŽE! ON MOŽE DJELOVATI I NA TVOJ ŽIVOT. Sveštenik Isak Roberto.

Ovo svjedočanstvo je podijeljeno svima u crkvi u Londrini i predstavlja primjer Božije moći, koja stavlja našu vjeru na kušnju. Ovo svjedočanstvo koje smo snimili u crkvi možete da vidite na Ju-tjubu na: <http://www.youtube.com/watch?v=yhqbbk0a4na>